

Приказка за един Човек!

Петър Ранков с плакета на Българската организация

Петър Ранков е българин от Арад, Румъния. Според кратките биографични данни, които е оставил в редакцията, той е основател на първото българско дружество в Румъния. В Румънската телевизия е излъчил повече от 400 предавания за банатските българи и 13 години е сътрудничел с Румънската и Българската национална телевизия. Съдействал е за издаването на радио-програми на български павликянски език. Издал е първата монография за банатските българи. Съосновател е на Съюза на българите в Европа. На 13.08.2011 г., живот и здраве, ще навърши 65 години.

Онова, за което ще разкажем, се е случило по времето на големия Роженски събор през 2000-та година. На Събора присъстват и представители на българското малцинство в Чехия. Те съвсем бегло се запознават с Петър Ранков, той им дава визитка и се разделят. На връщане, колата им, шофирана от Сашо Александров, катастрофира. Вината е на Сашо. Пострадалите са настанени в болница – и тук започва дългата сага, с главно действащо лице Петър Ранков.

Антон Стамболийски телефонира българското и чешкото посолство, но резултатът е нулев. Полицията прибира документите на Сашо до уреж-

НАРИЧАТ ГИ ОРДЕНИ ЗА ХРАБРОСТ. РАЗДАВАТ ГИ ПРЕЗИДЕНТИ, ПРЕМИЕРИ И ГЕНЕРАЛИ. ПО ТРАДИЦИЯ ГИ ПОЛУЧАВАТ ВОЕННИТЕ, НО МНОГО ЧЕСТО С ТЯХ СЕ УДОСТОЯВАТ И ОБИКНОВЕНИ ХОРА, ПРОЯВИЛИ СЕ КАТО... ЧОВЕЦИ. ОТКЪДЕ СЕ ВЗЕМА У ХОРАТА БЕЗКОРИСТНОТО ЖЕЛЕНИЕ ДА ПОМОГНАТ НА НЯКОГО, ИЗПАДНАЛ В БЕДА, НАПЪЛНО НЕПОЗНАТ ЧОВЕК?

дане на финансовия въпрос, тъй като според румънските закони той може да бъде уреден с договаряне между двете страни. „Попитах чешкия консул в Букурещ колко може да поискат – спомня си днес с усмивка Сашо – и той ми отговори, че зависи от това кой е пострадалият. Ако е циганин – ще стигнат и хиляда марки, но моят човек е полицай и митничар. Лошо!“

Минават два – три дни, изпълнени с болка от раните, с шок от ситуацията и несигурност. Антон Стамболийски се сееща за визитката на Петър Ранков и му се обажда. „Оказа се – спомня си Сашо, – че живее не само в същия град, но и на 200 метра от болницата. Веднага дотича! Влезе, широко усмихнат и направо ми каза никого да не слушам, че той ще ми помогне! Веднага му повярвах, не знам защо. Може би беше някакво вътрешно чувство. Когато ме изписаха, той ме взе у тях и там живях като партизанин 20 дена. Хранеше ме, грижеше се за мен, гледаше да ме разведри. Една стотинка не ми взе! Нито веднъж не ми разреши да платя в магазина. Не можех да повярвам, че съществува такъв човек.“

Петър Ранков съпровожда Сашо навсякъде и му превежда. Водят преговори за сумата, която Сашо трябва да плати на другия шофьор. „Баща му всеки ден минаваше покрай прозореца и ми махаше с моя паспорт, бяха му го дали!“ В крайна сметка се разбират за 20 000 марки. Антон Стамболийски услужва на Сашо с парите и му ги изпраща. Сашо ги предава в присъст-

вието на Петър и на един адвокат, който оформя документите.

Качвайки се на влака, Сашо се пита дали не го очаква някаква изненада на границата. Затова помолва Петър да дойде с него до нея. И наистина, митничарят поглежда паспорта му, взема го и изчезва някъде. „Викам си: край, свърши се! – спомня си все така през смях Сашо. – И тогава отварям прозореца на влака и виждам Петър, спира 18-годишната си „Дачия“ направо на перона. Сякаш за втори път видях Господ! Той поговори с митничаря и стана ясно, че е заради колата ми – в паспорта било написано, че съм влязал с кола, а излизам без нея. Къде е? Петър му викна гръмогласно, извади някаква карта – може би журналистическата му – и му каза, че колата е при него и точка! И колкото и да не е за вярване – онзи ме пусна!“

Оттогава не само Сашо Александров, но и целият Български клуб в Прага поддържа връзка с Петър Ранков. „Той е изключителен човек – казва Сашо. – Открит, сърдечен, с широка душа. За мен това е абсолютен човек, рядко срещан. Не знам какво повече да кажа!“ ■

Съборът в Микулчице през май 2008 г.